

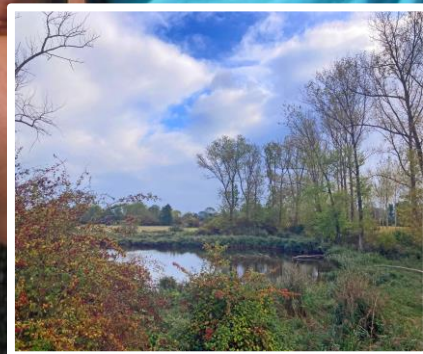
Oktober 2025 – Jaargang 2, nummer 10

Wij Zêeuwen

E-magazine van Senioren Regio Zeeland,
onderdeel van Senioren Brabant-Zeeland.

P.19
Muziek raakt aan
schoonheid van vorm
en uitdrukking van
emotie

P.16
... prachtig uitgegroeide
heggen, waarin meidoorn
de eerste viool speelt.

P.25
De gidsen vertellen ook over
het meeklappen op de maat
van de muziek

P.36
Dankzij muziek mag je op
een zinvolle en gezonde
manier het klimmen der
jaren beleven

‘Wij Zêêuwen’
is een uitgave van
Senioren-Zeeland

Blijf ons ondertussen ook volgen op:

 facebook.com/kbo.zeeland.3
en

Voor al het andere nieuws vanuit
Senioren-Zeeland kijkt u op
onze website

<https://senioren-zeeland.nl>

Redactie Wij Zêêuwen:

Jan van den Boom
Lillianne van der Ha
Rob Rijkschroeff

E-mailadres redactie:
wijzeeuwenzeeland@gmail.com

Art Direction

Jan van den Boom

Het toesturen aan ‘Wij Zêêuwen’
van foto’s en teksten impliceert
toestemming tot publicatie.
Toegestuurde teksten worden niet
automatisch geplaatst.

Indien u als afdeling iets te melden
hebt voor ‘Wij Zêêuwen’
of de digitale ‘Wij Zêêuwen’ niet
meer wenst te ontvangen, dan
kunt u dit melden via e-mail:
wijzeeuwen@zeelandnet.nl

Kijk voor het laatste nieuws
op de websites van
www.senioren-zeeland.nl of
www.seniorenbrabantzeeland.nl

Voorwoord

Beste lezers,

*Wij Zêêuwen? Daar zit muziek in, dat is het
thema van deze maand en daarmee is niets
teveel gezegd.*

Vaste medewerker Arend van der Wel
reikte ons het thema aan. Hij schrijft in
Beeld in beeld over Adriaan Valerius,
bekend van Valerius’ Gedenk-clanck uit
1626. Daarnaast is hij deze maand gast-
redacteur van de rubriek Senioren Eropuit.

Vanzelfsprekend wordt zoals inmiddels
iedere maand op pagina 4, 5 en 6 de toon
gezet.

Augustinus wijdt zijn Hersenspinsel aan-
sluitend bij ons thema aan ‘Ouder worden
met muziek’.

Let in de rubriek van Ton Roumen op de
woorden in een blauwe letter. Door daarop
te klikken komt u terecht bij verschillende
columns van Ton gewijd aan muziek.
Op deze manier draagt hij ook vanuit het
revalidatiecentrum bij aan ons thema.

U maakt iedere maand weer uw eigen
muziek bij het lezen van Uit de Kunst van
Jan van den Boom en Natuur in Zeeland
van Chiel Jacobusse.

De meeste Wij Zêêuwen-muziek echter
komt ook deze maand weer uit de afdelin-
gen. Een overvloed aan prachtige versla-
gen. We zagen het al aankomen: we over-
schrijden deze maand de veertig pagina’s.

De redactie ontvangt geregeld positieve
feedback van leden van Senioren Brabant
en hoopt van harte dat vooral ook de
Zeeuwse lezers van *Hun Zêêuwen*
genieten.

Veel leesplezier.

Inhoud

8

14

24

32

39

- 2 Info
- Voorwoord
- 3 Inhoud
- Algemeen**
- 4 Liefde voor muziek
- 6 Wij Zêeuwen? Daar zit muziek in!
- Activiteit afdeling**
- 7 Zomeruitstap met zeevruchten
- 8 Op bezoek bij de Kamelenboerderij en het TextielLab
- Rubriek 'Kunst in Zeeland'**
- 10 Geen licht is zo licht als het Zeeuwse licht
- Algemeen**
- 13 Oktober
- Activiteit afdeling**
- 14 Ons Ovezande viert Oktoberfest
- 15 Bezoek Brandweerkazerne en museumcafé 't Koekoeksnest'
- Rubriek 'Natuur in Zeeland'**
- 16 Het heggebied bij Nisse
- Column Ton Roumen**
- 19 C'est le Ton qui fait la musique
- Beeld in beeld**
- 20 Adriaen Valerius, Veere
- Algemeen**
- 23 Politie houdt neppe medewerkers aan
- Activiteit afdeling**
- 24 Terug naar de schoolbanken
- Activiteit Senioren Regio Zeeland**
- 26 Naar Val di Sole in de Brenta Dolemieten
- Activiteit afdeling**
- 30 Een bezoek aan Leerdam en de Linge
- Scheppingsverhalen**
- 32 Het Noordse scheppingsverhaal
- Activiteit Senioren Regio Zeeland**
- 35 Drielandenreis Senioren Regio Zeeland
- Hersenspinsel**
- 36 Ouder worden met muziek
- Activiteit afdeling**
- 38 Een dagje naar Waasland
- 39 Fort Liefkenshoek en Antwerpenhaven
- Rubriek: Senioren Eropuit!**
- 41 Expositie 'Wilhelmus – Valerius, Veere en het volkslied'

Oktober 2025

Liefde voor muziek

Nog nooit naar een concert geweest of iets beluisterd op radio, Spotify of YouTube?

Kunt u zich een leven voorstellen zonder muziek?

‘Music was my first love’.

..... the future and the past

Over muziek heeft ieder een eigen verhaal, vaak beïnvloed door wat er door je ouders is meegegeven. Sommigen zweren bij klassieke muziek of opera. Anderen bij jazz. Velen van ons delen vaak onvergetelijke herinneringen aan de historische eind jaren vijftig, begin jaren zestig.

Het begin van de jongerencultuur. Zündapp, Kreidler, Puch of Tomos. De opkomst van de jeans. Het klonk ook door in namen van bands, in Amerika, in de Randstad, in de naam van de Middelburgse band Johnny and the The Blue Jeans, met o.a. John Caljouw, Rudy de Queljoe en de in 2024 overleden drummer Huib Pouwer.

Johnny & The Blue Jeans, 1963
(Uit: Jan J.B. Kuipers).

‘Brommers, gitaren en spandoeken’

Jan J.B. Kuipers schreef in 1995 een prachtig boek over het ontstaan van de Zeeuwse popcultuur. Vlis-singen en Middelburg waren in Zeeland de steden waar het gebeurde. Heel Nederland leek in de ban van de rock & roll.

Het waren in eerste instantie de zeelieden die de lp's van hun verre reizen meenamen.

Overal in Nederland schoten de rock & roll bands als paddenstoelen uit de grond, ook in Zeeland vaak met een Indische of Molukse gitarist.

Het blijven tijden die ik graag van nog dichterbij had willen meemaken. Liveoptredens in cafés, dorpshuizen of in een jeugdsoos.

..... and it will be my last

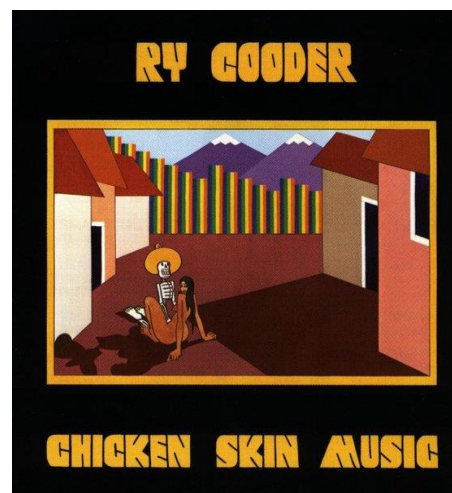
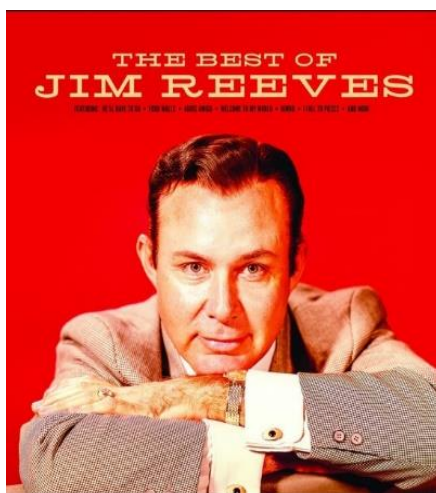
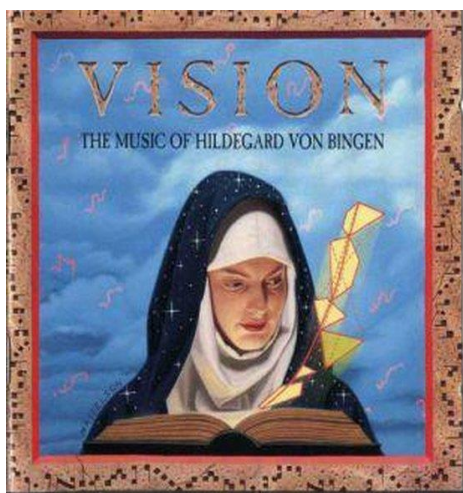
Met mijn moeder kocht ik zestig jaar geleden singletjes, ze betaalde meestal f 3,95. Via mijn broers kwam ik in aanraking met lp's en met een gitaar. Ik bouwde in de loop der jaren mijn eigen verzameling lp's en cd's op.

Dagelijks beluister ik muziek, van klassiek tot jazz, van John Rutter tot The Eagles.

Mooier dan John Miles kan ik het eigenlijk niet verwoorden:

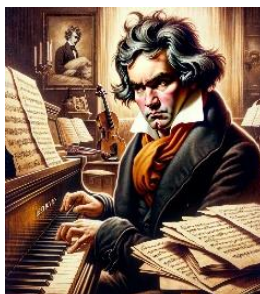
*To live without my music
It would be impossible to do
In this world of troubles
My music pulls me through!*

Tekst: Rob Rijkschroeff.

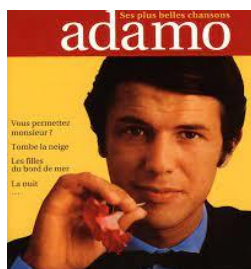
Wij Zêêuwen? Daar zit muziek in!

‘Een valse noot zingen is onbelangrijk, maar zingen zonder passie is onvergeeflijk.’

Ludwig von Beethoven
Duits componist
(1770 - 1827)

‘Het is geen kunst om te zingen over armoede als je met één optreden zoveel verdient als een arbeider in een heel jaar.’

Adamo
Belgisch zanger
(1943 -)

‘Muziek is een veilig soort van high zijn’.

Jimi Hendrix
Amerikaans gitarist
(1942-1970)

‘Alle goede muziek is al geschreven door mensen met pruiken en dergelijke.’

Frank Zappa
Componist en musicus
(1940-1993)

‘Een dichter is een nachtegaal die in de duisternis zit en zingt om zijn eigen eenzaamheid op te vrolijken met zoete klanken.’

Percy Bysshe Shelley
Engels dichter
(1792 - 1822)

‘Zingen moet emotie opwekken, maar van die zangwedstrijden op tv wil ik alleen een bijl halen en mijn flatscreen te lijf gaan.’

Maarten van Rossem
Nederlands historicus
(1943 -)

‘Zwanen zingen voor zij sterven; het zou niet kwaad zijn als bepaalde personen stierven voor zij zingen.’

Samuel Taylor Coleridge
Engels dichter en criticus
(1772 - 1834)

‘Wijsheid is poëzie die zingt in de geest.’

Kahlil Gibran
(1883 - 1931)

‘In elke taal zingt de gedachte van een volk en de ziel van een mens, en die muziek is universeel.’

Johan Daisne
Vlaams schrijver
(1912 - 1978)

Bronnen:

<https://citaten.net/quotes/met-zingen.html>
<https://www.vriendenboeken.nl/blog/303-muziek-de-taal-van-ons-allemaal>
<https://citaten.net/quotes/met-zingt.html>

Zomeruitstap met zeevruchten

We zijn bij de Groothandel in Vis en Zeevruchten gelegen aan de stormvloedkering, vlakbij Vrouwenpolder.

Het is donderdag 4 september. Senioren Ouderenbond Middelburg-Veere heeft de laatste zomeruitstap van dit jaar. Bijna traditiegetrouw wordt het seizoen afgesloten met het eten van mosselen of andere zeevruchten. We zijn voor de derde keer bij Viswinkel Neeltje Jans.

Aan het begin van de middag kwamen we met negentien gasten in een vernieuwd restaurant. Het zag er gezellig uit.

We moesten wel even wennen aan de digitale werkwijze. Maar door de goede begeleiding van het personeel viel het allemaal best mee en speciaal voor ons lagen op de gereserveerde tafels ook nog menukaarten op papier. We hebben heerlijk gegeten, bijgepraat en namen nog koffie of thee toe.

Wederom een geslaagde middag. We komen hier zeker terug in 2026.

Tekst en foto's: Wil van der Laan.

Op bezoek bij de **Kamelen**boerderij en het **Textiellab**

Op 17 september jl. vertrok om 08.45 uur de Senioren Vereniging Goes met de bus om de kamelenmelkerij Smits te bezoeken.

Onderweg regende het, maar dat mocht de pret niet drukken. En toen we daar aankwamen, keurig op tijd met onze chauffeuse Sylvia, was het net weer droog gelukkig.

De kamelen stonden nog op stal toen we daar kwamen, en het was een leuk zicht om ze allemaal voorbij te zien komen. Dit zal wel een soort showtje zijn wat ze dikwijls herhalen, leuk is het zeker.

We werden hartelijk ontvangen met maar liefst luxe gebak bij de koffie/thee. Ondertussen kregen we een PowerPointpresentatie door een enthousiaste jongedame. De kamelen zijn eigenlijk dromedarissen, maar omdat ze bijna over heel Europa erkend worden als kamelen, mogen we ze kamelen noemen.

We kwamen veel te weten, o.a. dat mannelijke kamelen veel meer tanden hebben dan de vrouwelijke; dat ze bovendien 100 liter water in 10 minuten kunnen drinken! Als ze goed gegeten en gedronken hebben, kunnen ze zeker 8 dagen zonder voedsel/water.

Het melken gaat ook niet zomaar, nee, eerst moet het juiste kalfje bij de moeder drinken, anders geeft ze haar melk niet zomaar af. Na het melken mag haar kalfje de rest van de melk opdrinken.

Smits is de enige Kamelenmelkerij in Europa, en moet zich aan strenge regels houden, zoals het niet slachten, want dat is verboden, omdat ze beschermde dieren zijn, zoals onze huisdieren.

Houden ze zich niet aan bepaalde regels, dan moeten ze direct sluiten. Er zijn nu 103 kamelen en dat mag ook niet uitgebreid worden. Op iedere stal is er één mannelijke kameel, die je niet te veel aandacht mocht geven tijdens het aaien van zijn dames. Het allerleukste was wel de jongste van het stel, een kameeltje van net 3 dagen oud, zo lief. Onze gids gaf het jong de fles, omdat de moeder niet genoeg melk wou geven.

Ze lieten zich graag aaien, het waren echte knuffel-konten, waarvan iedereen gecharmeerd was. Hierna kregen we een lekkere lunch, die al klaarstond met een grote kom soep, die al eerder op was dan de bedoeling was, maar goed, we hadden nog genoeg aan de rest. Over de kroketten kunnen we nog lang vertellen, die gingen als raketten en waren veel te snel op, die hadden ze beter op iedere tafel kunnen zetten. Toen iedereen verzadigd was, kwam de kooplust opzetten met drie kamelenknuffels tegelijk, zeepjes, melkcapsules, chocolade, kortom, voor ieder wat wils.

Om 13 uur vertrek naar Tilburg, Textielmuseum. We kwamen om 13.45 aan in Tilburg bij het museum. We waren in drie groepen verdeeld met captains Nico, Wim, en Gerda, plus ieder een gids. We hebben heel wat interessante machines gezien, zoals een automatische sokkenbreimachine; machines die verschillende soorten weefsels maken; eigen ontwerpen door kunstenaars; hele wandtapijten, kleden, fantastisch om te zien. De medewerkers daar hadden allemaal gehoorbescherming, omdat het regelmatig veel kabaal maakte.

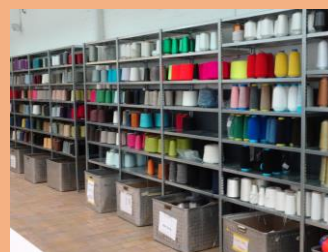
In de voormalige weverij laat het TextielLab als hedendaagse variant van een fabriek zien wat er vandaag de dag allemaal mogelijk is op het gebied van weven, breien, laseren, tuften (in werking gezien) en borduren. Ook zagen we twee stagiaires borduur-ontwerpen maken op de laptop. We hebben de oudste machines ook mogen aanschouwen, al vond ik dat niet het mooiste.

15.00 uur nog een gezamenlijk drankje in het Textiel Café, daarna kregen we nog gelegenheid om rond te kijken in de winkel, waar we nu niet zo kooplustig waren als voorheen, omdat het nogal prijzig was.

16.00 vertrokken we voldaan, na een leuke dagreis vol indrukken, nagenietend op weg naar Goes.

17.30 weer terug thuis zonder files met dank aan chauffeuse Sylvia, die het zo gezellig met ons vindt, dat is geheel wederzijds.

Tekst: Loes de Visser. Foto's: Wim Copper.

Geen licht zo licht als het **Zeeuwse licht**

In de rubriek Uit de Kunst laten we kunstenaars aan het woord die voor hun werk inspiratie ontleen aan het Zeeuwse.

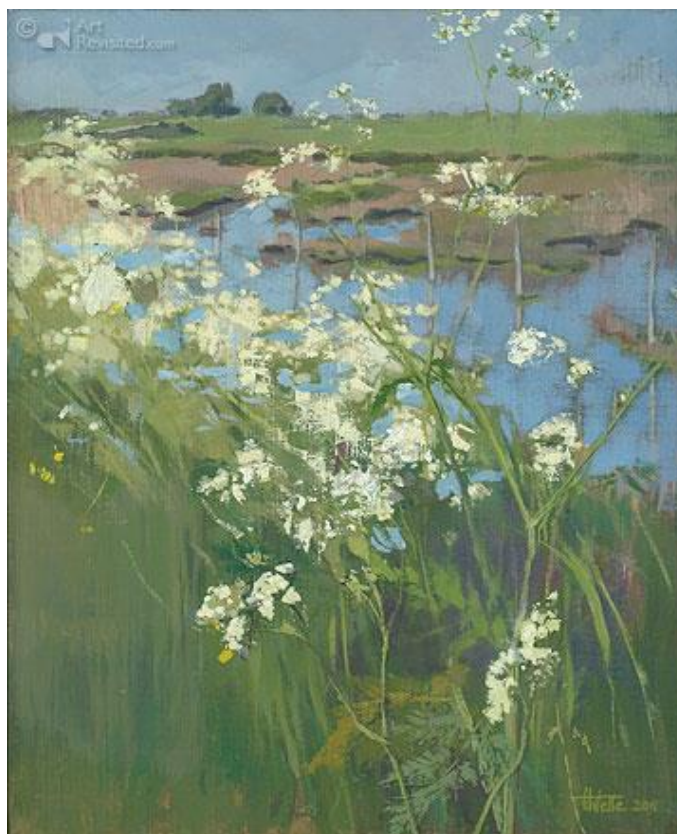
In dit nummer aandacht voor Hetty de Wette, die met haar impressies al 40 jaar lang het landschap van Schouwen geschilderd weergeeft.

‘Ik ben een laatbloeiër. Tijdens de aanloop voor een andere studie ontdekte ik pas dat tekenen en schilderen mijn grootste passie was. In Austin (Amerika), waar ik toen woonde, was echter geen passende opleiding. Maar gelukkig mocht ik van mijn ouders naar Groningen om daar aan de Kunstacademie te gaan studeren.

Al van jongs af aan heb ik een sterke binding met de natuur en met Schouwen-Duiveland gehad. Tijdens onze bezoeken aan Nederland bezochten we altijd Schouwen, omdat dat de vaste ontmoetingsplaats van de familie was. Toen ik tijdens mijn opleiding besloot dat ik landschapsschilder wilde worden en ontdekte dat de kustgebieden mijn grootste inspiratie waren, was vestiging op Schouwen een logische stap. Het landschap met de zee, z'n stranden en duinen, de polders en inlagen: het boeide mij allemaal enorm. Dat wilde ik op het schilderdoek vastleggen, ook al moest ik daardoor van een minimaal inkomen leven.

Ik heb ook wel in het buitenland geschilderd, maar het licht in Zeeland is vrij uniek en lijkt wel lichter... Misschien komt het door de omringende zee, die het weerkaatst en intensificeert. Nergens in Nederland is het licht zo licht als in Zeeland. Overigens, je ziet zelden een persoon op mijn schilderijen. Ik ben het liefst alleen in de natuur en probeer vroeg in de ochtend te schilderen, voordat er te veel mensen

rondlopen. Ik wil dan alleen zijn met alle aspecten van de schepping van de natuur. Ik wil me vrij kunnen voelen in mijn ontzag voor die natuur.

Het is een genot om de Zeeuwse luchten vast te leggen, de zee, de stranden en de duinen op de Kop van Schouwen.

Mijn favoriete plekjes zijn het strand van Westenschouwen, de duinovergangen bij de vuurtoren, de Koudekerkse Inlaag bij de Plompe Toren en het hele Tureluurgebied. De ruimte en de rust die je op Schouwen vindt is grandioos.

Ik schilder -in zo verre het weer het toelaat- op locatie en heb dan mijn schilderspullen op de rug of in het fietskarretje op weg naar de schilderplek. De spontaniteit van het 'vangen' van licht kan eigenlijk alleen in de natuur. Hooguit het laatste stukje van het schilderij werk ik uit op mijn atelier.

Het schilderen schiet altijd te kort om de ervaring van verwondering over het licht en de natuur goed weer te geven.

Dat is vaak frustrerend, ook omdat de momenten van het kunnen registreren zo kort zijn en snel veranderen. Denk maar aan een zonsondergang of steeds wisselende wolken. Het is een uitdaging de spontaniteit en verwondering van een kind te herontdekken in het ZIEN en dat te combineren met je (hopelijk) eigen groeiende ervaring en techniek. Als volwassene ben je vaak zo druk bezig en bezorgd over dingen dat je niet in staat bent te mijmeren en je te verwonderen. Terwijl ik vind dat het schilderen juist daaruit voort moet komen.'

Bron: Van den Boom, Jan (samenstelling en redactie), 2017: Uit de Kunst, hedendaagse landschapsschilders van Zeeland, p.30-31

Hetty de Wette (Huizen, 1957) verhuisde met haar ouders op 5-jarige leeftijd naar Austin (Texas). In 1977 keerde ze terug naar Nederland om te gaan studeren aan de afdeling 'Vrije Kunst' van de Kunstacademie Minerva in Groningen.

Na haar studie verhuisde zij naar de Kop van Schouwen, waar zij ook haar atelier heeft. Een overzicht van haar werk is vastgelegd in een prachtig 96 pagina's groot full colour boekwerk.

Hetty schildert ook vaak in opdracht. Voor meer informatie, kijk op www.hettydewette.com

October

*Teder en jong, als werd het voorjaar
maar lichter nog, want zonder vruchtbegin,
met dunne mist tussen de gele blaren
zet stil het herfstgetijde in.*

*Ik voel alleen, dat ik bemin,
zoals een kind, iets jongs, iets ouds,
eind of begin? Iets zo vertrouwds
en zo van alle strijd ontheven —
niet als een einde van het leven,
maar als de lente van de dood.*

*De kruinen ijl, de stammen bloot
en dit door stilte en mist omgeven.*

M. Vasalis (1909-1998)
uit: *De vogel Phoenix* (1947)

M. Vasalis studeerde geneeskunde en antropologie in Leiden. Ze was bevriend met haar jaargenoot kroonprinses Juliana en in de jaren dertig met beroemde dichters als J.C. Bloem en Adriaan Roland Holst. Het October-gedicht uit haar tweede bundel, *De vogel Phoenix*, gaat vanuit een positief beleven van de herfst in op het memento-mori-thema: gedenk te sterven.

Th. Govaert geeft op DBNL de volgende toelichting bij dit herfstgedicht:
'De dichteres ervaart zichzelf in de tweede, middelste strofe. In haar beleven staat het 'ik bemin' haast exclusief op de voorgrond. Het is vertrouwd en probleemloos als bij een kind. Het schijnt een ervaring los van de tijd, los van de leeftijd, los van jeugd en ouderdom, los van levensbegin en doodsnabijheid. In deze natijd, in najaar en herfst, zonder vruchtbegin dus, is het ervaren van de liefde niet als een einde van het leven, maar als de lente van de dood.'

De herfst als een lente-zonder-vruchtbegin, een lente van de dood. Geen einde van het leven, maar begin van een bestaan waarin geen voortgang meer noodzakelijk is, waarin alles in licht en tederheid, in jeugd en ijle tot stilstand is gekomen: *In liefde en zonder strijd.*

Het lijkt een idylle, dit vers, van een helemaal onthecht ouder-worden, een beminnen dat niets meer vraagt en dan ook nergens meer voor hoeft te vechten, dat alleen maar in genieten van en met elkaar, licht en zwevend, voort-bestaat. Het is een volledig los van zichzelf, een volledig met elkaar verbonden zijn, eindelijk nu van alle dingen bevrijd. Maar: het lijkt een idylle, een gelukstoestand die maar voor even is; wel een werkelijkheid, maar die niet blijvend te verwerkelijken valt.' (Naar: Th. Govaert op DBNL)

Bronnen: <https://neerlandistiek.nl/2021/10/m-vasalis-october/>
<https://www.dbnl.org/tekst/>

Ons Ovezande heeft dit jaar al vroeg de Dag van de Ouderen gevierd met een spetterend “Oktoberfest”. Op 19 september werden de mensen uitgenodigd in een geheel in stijl aangekleed dorpshuis voor een gezellige middag met Duitse lekkernijen en muziek.

Het fantastische duo La Donna Mobile verzorgde een optreden voor ons naar Duits voorbeeld van een Oktoberfest. Op digitale accordeon speelde Eddy van Damme. Hij heeft veel topartiesten begeleid in zijn carrière, zoals o.a. Liesbeth List. De zang werd verzorgd door Ria Hurkens, een enthousiaste persoonlijkheid en zangeres. Het lukte haar de mensen volop mee te laten zingen en letterlijk in beweging te krijgen.

De presentatie van het duo was zeer professioneel. Zo was Eddy gekleed in lederhosen met geruite blouse. Ria trad op in de zo bekende Dirndl. Er kwamen veel Duitse schlagers voorbij. Herkenbaar voor velen. Er werd meegeklapt, mee gezongen en er werd zelfs 2x een polonaise gelopen. Een programma met veel “gymnastiek”. Er werd niet alleen vrolijk in het ritme

mee geklapt, maar ook op het aambeeld geslagen als vroegere smeden, op de dijen gekletst en “gesjoenkeld” (met de armen in elkaar gehaakt meedeinen).

Tussendoor de liedjes werd er uitleg gegeven over de kleding die gedragen werd. Wist u bijvoorbeeld dat de plaats van de strik van de schort van de Dirndl erg belangrijk was voor de heren? Afhankelijk van de kant waarop de strik gedragen werd, was duidelijk of de betreffende dame nog beschikbaar was voor een man.

Om helemaal in Duitse sferen te blijven waren de versnaperingen aangepast aan de middag. Zo werd iedereen ontvangen met koffie/thee en een Apfelstrudel en na afloop werd er nog wat gedronken onder het genot van een broodje bockworst.

Een zeer geslaagde middag en het duo La Donna Mobile kunnen we bij iedereen aanbevelen.

Tekst en foto's: Mariëtte Platschorre

Bezoek **Brandweerkazerne** en museumcafé 't **Koekoeksnest**

Op 17 september brachten de Senioren Vereniging AEOS een bezoek aan de Brandweer Kazerne in Oostburg. We werden daar hartelijk ontvangen met koffie. Er deden 39 leden mee.

De brandweercommandant, Freddy Moens, heeft op een zeer begrijpelijke manier allerlei tips aan ons meegegeven en hoe we moeten handelen om brand te voorkomen en, ook als er brand is, hoe we het beste kunnen handelen.

Met name de gevaren die er kunnen zijn met opladers van scootmobielen, e-bikes, telefoon, laptop e.d.

Ook werd besproken de gevaren van een schoorsteenbrand. De gevaren van contact met rook is cruciaal. Er werd besproken welke taken de brandweer nog meer heeft, met name bij ongelukken e.d. Verder kregen wij uitleg en bezichtiging van hun prachtige materiaal.

Al met al zeer leerzaam en interessant. Wilfried dankte Freddy met een presentje voor de gelegenheid die wij hebben gekregen en voor zijn invulling van deze morgen.

Daarna zijn wij naar Nieuwvliet gegaan. Naar het museum-café "het Koekoeksnest".

Het is mogelijk de laatste kans die wij kregen om dit te bezoeken. Erg indrukwekkend. Op 19 oktober sluit het museum de deuren. Mogelijk dat het later weer ergens anders komt. Laten wij het hopen. We hebben daar genoten van koffie met een wafel. Al met al een geslaagde dag.

Verslag Theo Uitdewilligen.

Foto's: Theo Uitdewilligen en het Koekoeksnest

Rubriek 'Natuur in Zeeland'

Het heggengebied van Nisse

Het heggengebied ten zuidwesten van het Zuid-Bevelandse dorp Nisse is een stukje oud landschap, waar bij de ruilverkaveling ter plekke geen werkzaamheden zijn uitgevoerd. Concreet houdt dat in dat het landschap er in grote lijnen nog hetzelfde uitziet als 100 jaar geleden. Het gebied is zo'n 70 hectare groot en bestaat voor het overgrote deel uit weiland.

Meidoornbessen langs de Valdijk.

De percelen zijn veelal niet groter dan een paar hectare en ze worden zonder uitzondering omzoomd door prachtig uitgegroeide heggen, waarin meidoorn de eerste viool speelt. Naast meidoorns vinden we er vlier, sleedoorn, koebraam, hondsroos en lianen als hop, bitterzoet en heggenrank. Hier en daar staat tussen de heggen een enkele boom, zoals een es of een eik. Langs de Valdijk, die het gebied aan de zuidkant begrenst, groeit een prachtige rij oude knotwilgen. Het heggengebied bij Nisse is een ideaal wandelgebied.

Voordat we de wandelroute gaan verkennen eerst iets over de vogels. Dat is helaas een wat treurig verhaal. Vijftig jaar geleden is het gebied heel nauwkeurig onderzocht en toen werden maar liefst 41 verschillende broedvogels aangetroffen. En dat ging om heel hoge aantallen, die je nu, een halve eeuw later nauwelijks kunt voorstellen. Wat te denken bijvoorbeeld van 107 paar kneutjes en 56 paar fitissen? Er zijn nu niet meer dan 3 paar kneutjes te vinden en de fitis is helemaal verdwenen. En verdwenen zijn ook patrijs (destijds 6 paar), spotvogel (toen 16 paar), zomertortel (waren er 8) en veldleeuwerik (destijds nog 5 paar).

De zomertortel.

Allemaal compleet verdwenen. Van de 41 soorten zijn er maar liefst 8 compleet van de aardbol verdwenen.

Maar het is niet alleen kommer en kwel. De tjiftjaf en de zwartkop die destijds allebei met 1 paar aanwezig waren, zijn nu stukken talrijker.

De tjiftjaf.

De cetti's zanger heeft zich nieuw gevestigd en datzelfde geldt voor de steenuil, de dodaars en de sperwer, die nu allemaal met één broedpaar aanwezig zijn. Kort gezegd: het aantal broedvogels is weliswaar sterk gedaald, maar voor de vogelaar is het gebied nog steeds de moeite waard. Dat geldt ook in het najaar. De overvloed aan bessen van meidoorns, vlieren, ligusters etc. is een rijk gedekte tafel voor verschillende trekvogels.

De kramsvogel.

De koperwiek.

Lijsterachtigen als de kramsvogel en de koperwiek kunnen in flink aantal aanwezig zijn. Roofvogels als torenvalk en buizerd, en soms een havik of een blauwe kiekendief, behoren ook tot de vaste wintergasten en je kan op de meest onverwachte plaatsen verschillende eenden en steltlopers tegenkomen. Dat is ook wel te danken aan de aanwezigheid van drinkpoelen in de meeste weilanden en van een prachtig weeltje aan de zuidkant van het gebied, langs de Valdijk.

Maar we zouden gaan wandelen. Een prima startpunt voor een wandeling is de oude grensline die op de hoek van de Brilletjesdijk en de Valdijk staat. Daar staat een royale bank (klapbanke) en vandaaruit loop je over de Valdijk in westelijke richting.

Na een paar honderd meter wandelen zie je opnieuw een grote houten bank en daarnaast enkele info-borden. Dat is de plek waar je vanaf de dijk naar beneden kunt lopen om een tocht dwars door de prachtige weilanden te maken. Er is in het weiland een pad uitgemaaid en er staat wat eenvoudige bewegwijzering (die overigens niet altijd compleet is). Als je twee weilanden gepasseerd bent, loopt de route over een smal wandelpadje, dat aan weerszijden omringd is met dichte heggen. Het heggebied op zijn mooist! Let op, want uit de struiken langs het pad kan zomaar een ransuil wegvliegen of je ziet er een miesperende groep staartmeesjes. Aan het einde van het paadje kom je bij de verharde weg en je kan dan kiezen voor een korte route rechtstom. Die voert over de Zwaakweg terug naar het vertrekpunt en dan is de totale route ongeveer twee kilometer.

Mooier is het om linksom over het Vernoyen- en Sluishoekwegeling te gaan. Die volg je tot op de splitsing en dan ga je linksom over de Van der Poest-Clementstraat. Die volgen en aan het einde linksaf, de eerst verharde en verderop onverharde dijk op, respectievelijk de Notenboomdijk en de Valdijk. Die Valdijk biedt opnieuw een prachtig uitzicht over het heggengebied en na het passeren van de prachtige Valweel, ben je alweer dichtbij de plek waar de wandeling begon. Dit is een route die echt twaalf maanden per jaar de moeite waard is en iedere natuurliefhebber kan er volop van zijn of haar gading vinden. Veel wandelplezier!

Chiel Jacobusse was 43 jaar werkzaam voor Stichting Het Zeeuws Landschap en 36 jaar lang lid van de redactie van het tijdschrift Zeeuws Landschap. Hij werd mede door zijn publicaties in het tijdschrift van de stichting en in de PZC een bekend fotograaf en auteur/ publicist. Hij heeft veel boeken geschreven en geïllustreerd over de flora en fauna van Zeeland. Ook een 5-tal boeken in de serie Fauna Zeelandica komen van zijn hand. De liefde voor de natuur werd hem van huis uit met de paplepel ingegoten.

C'est (le) **Ton** qui fait la musique!

In juli schreef Ton Roumen speciaal voor ons thema-nummer de column *Vervullende intimiteit*. Niemand kon bevroeden dat hij een paar weken later getroffen door een herseninfarct in het ziekenhuis zou belanden. Zijn vrouw gaf ons toestemming eerder door Ton geschreven columns in Wij Zêëuwen te publiceren.

De door ons gekozen column over *Rust* leverde bij Ton een brede glimlach op. Immers, waar in een ziekenhuis vind je rust en stilte met de grote 'hoeveelheid prikkels op een dag: verpleging aan je bed, piepjes van apparaten en medische behandelingen'. De stilte hebben ze samen kunnen vinden in het stiltecentrum door daar regelmatig een kaarsje aan te steken, zo schrijft ze mij. 'Dat deed hem zichtbaar goed.'

Natuurlijk had Ton met alle liefde een column over muziek geschreven voor het oktobernummer, maar hij heeft momenteel andere prioriteiten. Het bood mij de gelegenheid in zijn archiveren op zoek te gaan naar zijn beleving bij muziek.

Zo vertelt hij in [Royaal](#) over zijn vroegere zangleraar die ooit optrad voor de toenmalige koningin Beatrix. De les die hij door haar uitstraling met zijn leerlingen deelde, was: wees als zanger(es) een vorstin, straal zelfbewustzijn en kundigheid uit, ook al zing je misschien een keer vals.

In *De kracht van zachtheid* beschrijft Ton hoe een afdelingsleider op een middelbare school een schoolkoor opricht; dat zorgde op die school voor [verbinding](#) tussen leraren en leerlingen en beïnvloedde de sfeer en saamhorigheid positief. In november 2024 publiceerden wij *Creativiteit als beweeglijkheid*, waarin Ton vertelt over de creativiteit van dirigent en organist Ton Koopman.

Ook beschrijft hij hoe John Lennon na een urenlange periode van rust plots opsprong, naar de vleugel liep, begon te spelen en uit de stroom van muziek het beroemde Imagine ontstond. Stel je voor: de creatieve beweging vertaalde zich in een melodie, akkoorden, zang en tekst. In de stilte, liggend op de bank, was iets opgeweld.

Muziek raakt aan schoonheid van vorm en uitdrukking van emotie

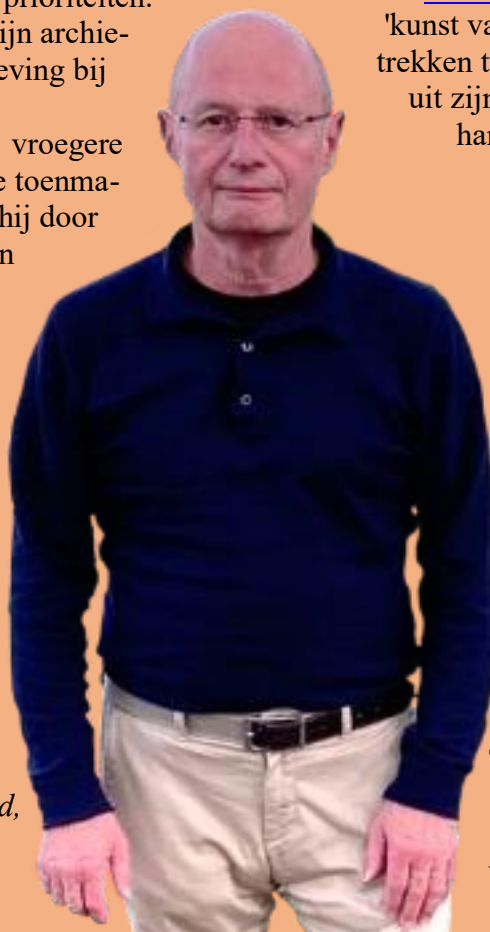
Muziek is onlosmakelijk verbonden met stilte, zowel bij het componeren als bij het uitvoeren van zowel klassieke als populaire muziek. 'Je kunt de stiltes horen', hoor ik Ton aan het papier toevertrouwen. Muziek raakt aan schoonheid van vorm en uitdrukking van emotie.

Ton zou ons ongetwijfeld vertellen over het [Griekse woord](#) μουσική (*mousikè*), 'kunst van de [Muzen](#)'. Hij zou een parallel trekken tussen de plaatselijke harmonieën uit zijn Limburgse jeugd en de rust en harmonie waar wij naar streven in ons dagelijks leven.

Wij wensen Ton in het revalidatiecentrum alle goeds toe die we hem maar toe kunnen wensen; intimiteit, rust en stilte, muziek. *C'est (le) Ton qui fait la musique!* Dat hij de juiste Ton mag vinden evenals zijn 'zaadje van gezondheid' in deze intensieve periode van herstel.

Door: Rob Rijkschroeff

Ton Roumen is spiritueel auteur en begeleidt mensen in hun zoektocht naar zin en heling op hun levensweg.

Beeld in beeld 11

Adriaen Valerius, Veere

**Deze tweemaandelijks
rubriek trekt kriskras door
Zeeland op zoek naar
bijzondere standbeelden
van bekende, minder
bekende of juist anonieme
mensen.**

**Deze keer een beeld dat
– bij wijze van spreken –
ons Wilhelmus staat te zingen.**

Een rechtlijnige protestant, een ‘papenhater’ uit de 17^e eeuw – daar heeft de doelgroep van ons blad wellicht niet zo veel mee. Maar die doelgroep zingt vast wel uit volle borst ‘zijn’ Wilhelmus. Over de schrijvers van de tekst van ons volkslied bestaat nog steeds veel onduidelijkheid, maar het is buiten kijf aan wie we de melodie te danken hebben: Adriaen Valerius uit Veere.

Wethouder en rederijker

Valerius werd in 1575 geboren in Middelburg. Zijn vader, notaris François Valery, was omstreeks 1568 vanuit Lille naar Zeeland gevlucht. Adriaen was muzikaal getalenteerd, maar werd ambtenaar te Veere, en later in dezelfde stad onder meer belastinginner, ‘fortificatiemeester’, notaris en schepen. In zijn vrije tijd zong en dichtte hij in een rederijkersgezelschap.

In de Zeeuwse literaire verzamelbundel *De Zeeuw-sche Nachtegaal* (1623), zien we voor het eerst een gedicht van zijn hand, naast poëzie van onder meer Jacob Cats. Valerius vestigde echter zijn naam pas goed na zijn dood. De laatste jaren van zijn leven werkte hij aan een kloek boek dat de recente geschiedenis van de ‘seventhien Neder-Landsche Provintien’ – de Tachtigjarige Oorlog woedde nog – beschreef. Deze *Neder-landtsche Gedenck-clanck* verscheen in 1626, een paar maanden na zijn dood.

De titelpagina van de Gedenckklank. Helaas ontbreekt op deze afbeelding de onderste, niet onbelangrijke regel na de komma en onder de streep: ‘Gedrukt voor d’Erfgenamen vanden Autheur, woonende ter Veer in Zeeland. 1626’ (bron: Google Books).

Multidisciplinair

De *Gedenckklank* is in feite een geschiedenisboek. Verhalend proza ontbreekt dan wel, maar de gedichten, liederen, gravures en citaten handelen allemaal over ‘de Opstand’. Dat multidisciplinaire was uniek.

Vermoedelijk is Valerius met het werk begonnen na het Twaalfjarig Bestand (1609-1621). Eigenlijk zijn de liederen ervan het meest bekend geworden, alleen al vanwege titels of zinsneden als ‘Berg op Zoom, hout u vroom’, ‘Merck toch hoe sterk’, ‘Wilt heden nu treden’, ‘Gelukkig is het land’ en ‘Com nu met sangh vol soete tonen’. Valerius schreef veel liedteksten zelf, maar nam ook bekende geuzenliederen op, waaronder het Wilhelmus.

Waarschijnlijk is de tekst ervan door verschillende mensen geschreven, waaronder Filips van Marnix, heer van Sint Aldegonde (en ook van West-Souburg, trouwens). Valerius zorgde voor de melodie, zonder zelf componist te zijn. Van bestaande melodieën – er bestonden er verschillende per lied – nam hij er eentje en schreef de noten op. Voor het Wilhelmus koos hij een Franse mars, wellicht hem bekend via zijn vader, die ooit in flink tempo gezongen werd door Fransen als bespotting van de Hugenoten die in 1568 Chartres belegerden. Valerius gaf er een gedenkwaardige draai aan. Door hem zongen de protestanten het juist gedragen, beschouwend en met zachte instrumenten. Pas in 1932 werd het Wilhelmus, met de melodie van Valerius, ons nationale volkslied.

Meer over de *Gedenckklank* en het Wilhelmus weten? Zie pag. 41 van dit blad en maak er binnenkort een mooi uitje van! Maar voor nu wordt het hoog tijd om naar Valerius’ fraaie beeld te kijken.

Kraagje

Net buiten de toeristische druktes, maar wel binnen het prachtige oud-Veere, staat sinds 1979 het nog geen meter hoge beeld van Valerius, gemaakt door de

De directe rustgevende omgeving van het Valerius-beeld aan de Kerkstraat te Veere.

toenmalige top-beeldhouwer Mari Andriessen (1897-1979). Van zijn hand zijn ook de legendarische beelden van koningin Wilhelmina, de Dokwerker, Cornelis Lely en Anne Frank, om er maar een paar te noemen.

Oplettende lezers hebben natuurlijk uit voorgaande zinnen al geconcludeerd dat Valerius een van Andriessens laatste werken moet zijn geweest. Dat klopt en dat gegeven heeft misschien wel een bijzondere legende in de hand gewerkt.

Journalist Jacques Cats van de *PZC* gebruikte in 1999 het ‘gerucht’ dat het beeld eerst een damesfiguur was, dat door de opdrachtgever geweigerd werd. Het ging terug naar Andriessens atelier en daar stond het tot hij de opdracht voor Valerius kreeg.

Hup, wat aanpassingen in ‘het hakwerk’, 17^e-eeuwse kraag van de stola gemaakt en klaar was Adriaen. Het gerucht werd in het artikel snel ‘deze wetenschap’ en de krantenkop is hemeltergend tendentius: ‘Bontstola van vrouwspersoon werd kraagje van Valerius’. Leuk

volksverhaaltje, misschien mede ingegeven door het geringe postuur van de grote man, maar het is niet waar!

De Veerse schrijver George Kool, initiatiefnemer van het beeld en vriend van de beeldhouwer, kon het met fotografische bewijzen uit de ontwerpfase laten zien. Hij schreef een ingezonden brief over het artikel, dat fijntjes eindigt met de opmerking dat er geen sprake was van ‘hakwerk’, want het is een bronzen beeld. Verander dan maar ’s even een kraagje.

Voordragen, zingen, dirigeren?

Als het beeld ergens beschreven wordt, staat er bijna altijd dat Valerius hier sprekend, citerend uit eigen werk, wordt afgebeeld. Met zijn linkerhand zou hij dan zijn woorden kracht bij zetten.

Het is slechts een interpretatie en bovendien ben ik eigenwijs. In de rust van het Veerse parkje hoor ik hem zingen, met de noten van de *Gedenkklink* onder handbereik om af en toe naar te kijken. Of... hij dirigeert. Ook een dirigent heeft zijn linkerhand wel eens op die manier geopend. Maar wie dirigeert hij dan? Want er staat geen koor voor zijn neus. Hij dirigeert ons allemaal, een heel volk dat nog steeds bij tijd en wijle volschiet van zijn melodieën.

Tekst en foto's: Arend van der Wel.

Arend van der Wel (1956) werkte als redacteur/ uitgever, voorlichter bij een Zeeuws waterschap, communicatieadviseur bij de gemeente Goes en freelance tekstschrijver voor Zeeuwse organisaties.

In de Bevelandse Bode schrijft hij de column ‘Goes gezien – door Arends oog’

Politie houdt neppe

medewerkers aan

Zo gingen de verdachten te werk

Fraudeurs die zich voordeden als medewerkers van de Nationale Postcode Loterij hebben in een jaar tijd ruim 180 slachtoffers gemaakt in Nederland. Het gemelde schadebedrag bedraagt inmiddels ruim 350.000 euro. Dit was hun werkwijze.

Twee 25-jarige mannen uit Hengelo zijn inmiddels aangehouden door Team Cybercrime Limburg, dat onderzoek deed naar telefonische helpdeskfraude. Tijdens dit onderzoek kwam ook de handelswijze van de oplichters aan het licht.

Zo gingen de fraudeurs te werk

De oplichters maakten gebruik van een online callcenter applicatie. Duizenden Nederlanders werden via een ingesproken bericht telefonisch benaderd door een zogenaamde Postcode Loterij-medewerker. “Er zou een prijs gewonnen zijn en om doorverbonden te worden, moest je op “1” drukken. Hierna kregen ze live de oplichter aan de lijn”, meldt de politie op zijn website.

De zogenaamde prijswinnaars kregen vervolgens te horen dat er te veel geld was betaald of dat er nog belasting afgedragen moest worden. De slachtoffers kregen een link toegestuurd die niet werkte. Op dat moment bood de oplichter ‘hulp’ aan en overtuigde de slachtoffers om software als AnyDesk te installeren.

Zo kreeg de oplichter toegang tot hun computers en bankrekeningen. Vervolgens werden rekeningen gemanipuleerd, door de spaarrekening tijdelijk de

naam van de loterij te geven. Slachtoffers dachten daardoor écht geld terug te moeten storten, terwijl dit rechtstreeks naar een rekening van de fraudeurs ging.

Publiek-Private Samenwerking

De Nationale Postcode Loterij heeft aangifte gedaan van oplichting vanwege het misbruiken van hun naam. Zij benadrukken aan de politie dat winnaars prijzengeld altijd direct op hun rekening ontvangen. “Dat is hetzelfde rekeningnummer als waarmee ze voor hun lot betaald hebben.” De politie meldt: “Al geruime tijd zijn er geen nieuwe meldingen meer binnengekomen over de betreffende handelswijze.”

Trap niet in telefonische oplichting

De politie geeft de volgende adviezen om helpdesk-fraude te voorkomen:

- Vertrouw op je onderbuikgevoel.
- Laat je niet onder druk zetten en laat je niet misleiden door een gecreëerd gevoel van urgentie.
- Vertrouw je het niet en kom je er niet uit? Hang op en bel zelf met de klantenservice van de betreffende loterij.
- Installeer nooit programma's, zoals bijvoorbeeld Anydesk, in opdracht van een beller.

Ben je slachtoffer geworden van telefonische oplichting? Neem dan contact op met de politie en doe online aangifte of een melding. Dit kan ook via 0900-8844.

Bron: Politie.nl

Terug in de oude schoolbanken

Op donderdag 11 september stond na de zomerstop het eerste uitstapje van de Heinkenszandse Bond voor Senioren op de agenda. Met een bus – 38 deelnemers – vertrokken we in de middag richting het Schoolmuseum in Terneuzen. De sfeer zat er meteen goed in: er werd onderweg gezellig bijgepraat en gelachen, iedereen had duidelijk zin in deze gezamenlijke middag.

Bij aankomst bij het Schoolmuseum werden we gastvrij ontvangen. Voor ieder stond er een kopje koffie of thee klaar met een heerlijk stukje appelcake. Dat was een fijne start, en zo konden we rustig even bijpraten.

Daarna begon de rondleiding door het museum. De vriendelijke en goed geïnformeerde gidsen namen ons mee langs de vele voorwerpen en herinneringen uit de schooltijd van vroeger.

Er waren prachtige oude schoolbankjes te zien, compleet met inktpotjes en griffels.

De schoolschriftjes en poëziealbums van vroeger.

Ook kwamen er lessenaars, schriften en leermid- delen voorbij waarvan velen meteen zeiden: “Kijk, dat hadden wij vroeger ook nog!” Het was alsof de tijd even werd teruggedraaid.

De gidsen wisten er een levendig verhaal van te maken. Zij vertelden niet alleen over de materialen, maar ook over de gewoontes en gebruiken in de klas. Het meeklappen op de maat van het lied, het strakke handschrift oefenen met kroontjespen, en zelfs de straf die kinderen destijds konden krijgen – het kwam allemaal voorbij. Voor velen riep dit herken- bare herinneringen op aan hun eigen schooltijd. Er werd vaak instemmend geknikt en hier en daar klonk een lach van herkenning.

Na de rondleiding was er gelegenheid om samen nog wat te drinken. Daarbij werd een hapje geserveerd, en ook toen bleef de gezelligheid volop aanwezig. Er werd nagepraat over wat we gezien hadden, maar ook gewoon genoten van het samenzijn.

Het was een bijzonder geslaagde middag. Het Schoolmuseum liet ons niet alleen zien hoe de

school er vroeger uitzag, maar gaf ook stof tot mooie gesprekken en herinneringen. Het uitstapje was daar- mee een fijne combinatie van cultuur, nostalgie en gezelligheid.

We kijken terug op een warme en waardevolle middag, en bedanken iedereen die dit heeft georgani- seerd en mogelijk heeft gemaakt. Op naar het volgende uitje!

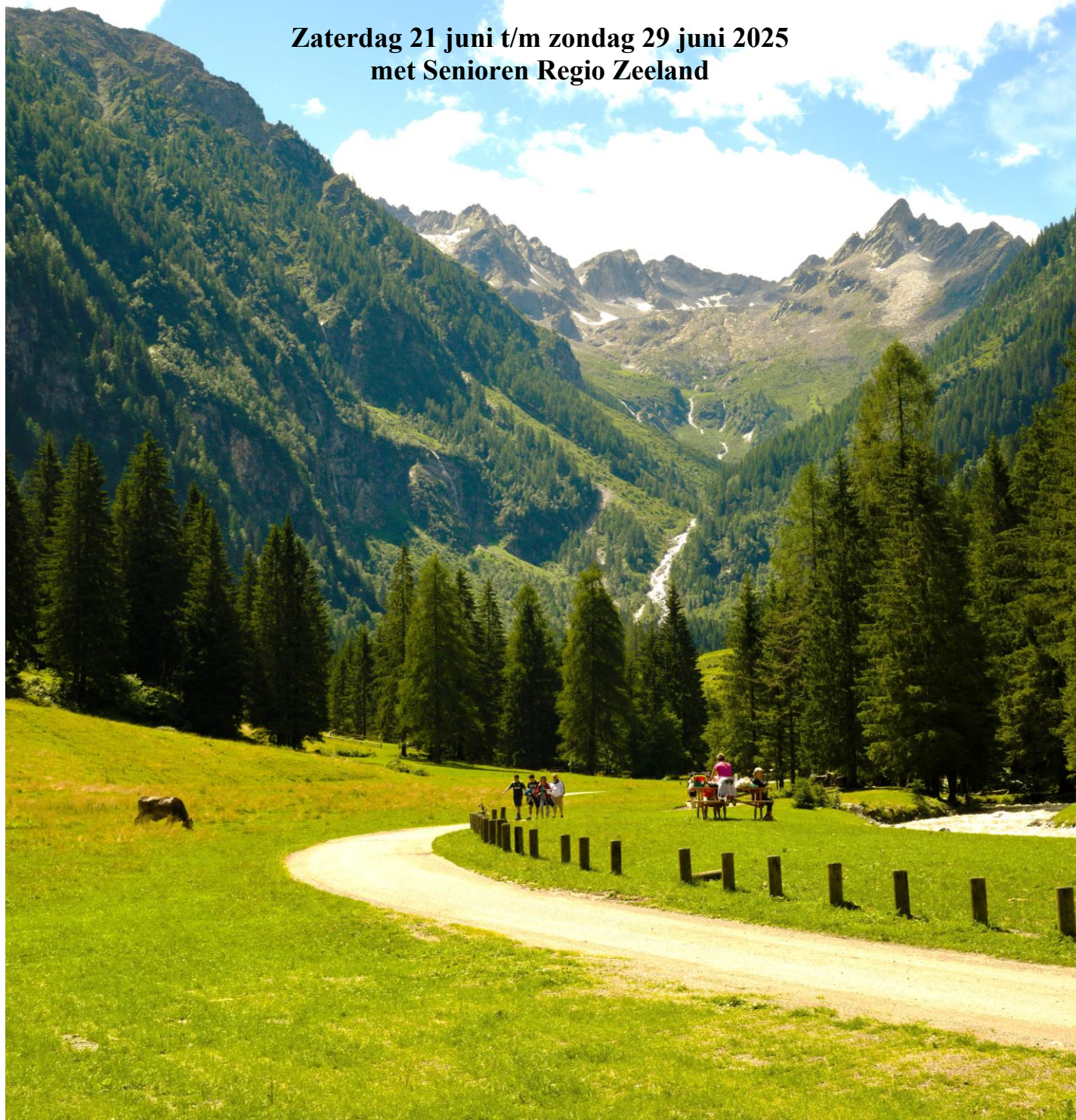
Tekst: Annelies Martens.

Foto's: Annelies Martens en Riek van Zeventer.

Naar Val di Sole in de **Brenta Dolomieten**

Zaterdag 21 juni t/m zondag 29 juni 2025
met Senioren Regio Zeeland

Hierbij enige impressies van de reis:

Eerste dag

We verzamelen in Terneuzen. Helaas heeft een echtpaar wegens ziekte moeten afzeggen. We wensen hen van harte beterschap. Onze onvolprezen chauffeur is JACCO we zijn daar gelukkig mee. Velen van ons kennen hem en zijn kwaliteiten van vorige reizen.

De eerste etappe is via Venlo, richting Stuttgart naar Ulm voor overnachting. Onderweg zien we nog de indrukwekkende gevolgen van de omstreden bruinkoolwinning (en de ramp voor de natuur). Het zij zo.

Jacco neemt, voor de variatie, een afwijkende, maar schitterende route via de bochtige oevers van: De Romantische Rijn. We zien de mooiste vergezichten, burchten hoog uit boven wijnranken en natuurlijk ook de Lorelei. Wie kent niet het beroemde gedicht van Heinrich Heine: *"Ich weiß nicht, was soll es bedeuten" (1840)?* Wat ertoe leidde dat veel meisjes Loreley werden genoemd. Heino heeft ooit nog een schlager op die tekst gemaakt. De nazi's hebben deze naam overigens nog verboden vanwege Heine's joodse afkomst.

Tweede dag:

Na de koffiepauze, de tweede dag, gaan we al snel over een van de mooiste bergpassen van Zuidoost-Duitsland, de Zirlberg, met een dalingspercentage van 16%. Een van de steilste bergroutes van het land. Inmiddels zijn we in Beieren en we maken een stop in Hohenschwangau en bewonderen het kasteel Neuschwanstein. (niet te verwarren met Zweinstein van Harry Potter).

Helaas hebben we geen tijd om het te bezoeken. We gaan verder langs het Stubaital via een leuke route door de bergen en over de beroemde Brennerpas. De route gaat verder richting Trente door de prachtige bergen en landschappen van de Dolomieten naar ons hotel in Mezzana.

Derde dag

De derde dag rijden we over kronkelige bergwegen richting Lago di Santa Giustina in Val di Non, een bergstuwmeer in een prachtige vallei. Daarna brengen we een bezoek aan de tuinen van kasteel Trauttmansdorff. Een werkelijk uniek park met meerdere niveaus, vijvers, promenades, en allerlei bloemen en planten uit de hele wereld, gewoonweg fantastisch mooi en een heerlijk klimaat.

Onderweg zien we onafzienbare rijen appelbomen. Voornamelijk van het ras Golden Delicious. Volgens de gids heeft dit, destijds nieuwe, appelras deze streek van een heersende armoede gered en grote economische welvaart gebracht. Helaas was deze nacht een medereiziger ernstig ziek geworden en moest hij worden opgenomen in het ziekenhuis. We bezorgen een kaart met ons medeleven en wensen hem van harte beterschap.

Vierde dag

De vierde dag is een spannende, want we gaan naar skipistes in Pejo, een dorp hoog in de bergen. We rijden door een machtig landschap en stappen vervolgens in de skiliften die ons eerst naar 2000 m. brengen en voor de durfallen naar nog grotere hoogte, meer dan 3.000 meter en in de sneeuw. Het blijft apart, sneeuw en 23 graden. We genieten van de sneeuw en de weidse uitzichten. We gaan ook weer met de liften naar beneden, want te voet zou mooi zijn, maar daarvoor is het echt te warm.

Dan gaan we voor een gezamenlijke lunch in de buitenlucht in de bergen. De lunch is verzorgd door de kok van het hotel en zijn personeel. Het is erg gezellig, een heerlijke barbecue bij een vulkanisch meertje in een schitterende omgeving. Het prachtige weer maakt het geheel met een wandeling rond het meertje tot een festijn. We hebben nog een rustpauze bij een mooi kerkje. Ook daar helaas een monument voor zinloze slachtoffers van de “Grote Oorlog” (14-18). Het lijkt onontkoombaar om met oorlogen te worden geconfronteerd. Zelfs op zo’n lieflijke plek.

Vijfde dag

De vijfde dag belooft weer een interessante, mooie dag te worden. We brengen eerst een bezoek aan Trento. Een heerlijke rit door Val di Sole en de Brenta Dolomieten waar de grote stuurmanskunsten van Jacco weer tot hun recht komen. Trento is een fijne stad waar we genieten van veel en indrukwekkend cultureel en architectonisch erfgoed. Trento ligt in de vallei van de Adige. Trento is een stad met een kleurrijk centrum **Piazza Duomo**, gezellige straatjes en heerlijke restaurants.

Zesde dag

De zesde dag rijden we naar Madonna di Campiglio, een charmant bergdorp, gelegen op ongeveer 1.550 meter hoogte in de regio Trentino-Alto Adige. Vanaf het moment dat je aankomt in Madonna di Campiglio voel je de rust en charme van de bergen. Wat vooral indruk maakte, was het uitzicht op de Brenta Dolomieten. De combinatie van indrukwekkende bergen, dichte bossen en kristalheldere meren maakt het tot een plek van ongekennde schoonheid. We houden eerst een koffiepauze en maken dan een wandeling naar de majestueuze watervallen van Nardis. We mogen de hoogte raden. De hoogste blijkt zelfs 130 meter te zijn! We vervolgen onze weg naar Molveno, een route met adembenemende uitzichten. Bij het meer van Molveno, zowat het mooiste meer in deze omgeving, houden we nog een pauze.

Zevende dag

Vandaag rijden we een heel mooie rit naar Riva del Garda. Een erg leuk dorp gelegen op het noordelijkste puntje van het Gardameer. Vele winkelstraatjes, ijssalons en een prachtige wandelboulevard. We maken ons dan gereed voor een heerlijk boottochtje over het Gardameer, steeds de Monte Baldo op de achtergrond.

We pauzeren halverwege in een klein dopje. Voor andere activiteiten dan lunch en drankjes is het eigenlijk te warm. Dan de terugreis met weer een heerlijk briesje over het water.

Achtste dag

Helaas, alweer de laatste dag van onze reis. We verlaten ons prachtige hotel en rijden door het Inntal, in de middag langs München en Nürnberg naar ons hotel in het Steigerwald voor diner en overnachting.

De volgende dag door de bosrijke Spessart en het Westerwald komen we terug in Nederland, waar we in Terneuzen afsluiten met een heerlijk diner en zo komt deze prachtige reis tot een einde.

We verbleven in Hotel Sporting Ravelli, een goed ****-hotel in Mezzana met uitzicht op de bergen. Het hotel heeft een gezellige lounge, restaurant,

sauna etc. De kamers zijn goed, maar nogal erg verschillend qua grootte en comfort. 's Morgens een ontbijtbuffet en 's avonds een viergangendiner. Het leuke daarbij was dat je vanuit een (Italiaans menu) moest aangeven wat je de volgende dag wilde eten. Omdat de vertalingen niet altijd perfect waren, leidde dit geregeld tot grappige verrassingen.

Appendix

Helaas, tijdens onze reis zijn we geconfronteerd met de tragische situatie waarin een van onze mede-reizigers ernstig ziek werd en in het ziekenhuis opgenomen. Heel erg en emotioneel was dat hij met zijn partner moest achterblijven toen wij naar Nederland vertrokken. Gelukkig waren de kinderen al onderweg om haar te helpen. In deze omstandigheden hebben we gezien hoe Betsie zonder aarzeling haar steun heeft geboden en de zieke en zijn partner heeft begeleid ook over het taalprobleem heen. Dit geldt onverkort ook voor Jacco.

Hun optreden getuigde van compassie, alertheid en daadkracht, ze stonden klaar met praktische hulp, wisten rust te bewaren en toonden een bijzondere mate van zorgzaamheid. Dankzij hun inzet kon onze medereiziger rekenen op de aandacht en ondersteuning die op dat moment zo hard nodig waren. Dat is niet vanzelfsprekend, en verdient grote waardering.

Namens ons allen willen we jullie daarvoor hartelijk bedanken.

Tekst: Walther van den Acker.

Foto's: diverse bronnen.

Het is woensdag 27 augustus. Een bus vol senioren van de afdelingen Vlissingen en Middelburg/Veere gaan een dag op stap naar Leerdam. Het is rustig op de weg en dus heeft de chauffeur tijd over. Daarom maar een extra rondrit door Alblasserwaard waar we de molens van Kinderdijk vanuit de bus kunnen zien.

Het is goed te weten dat deze molens er staan om het gebied droog te houden. Die functie is echter overgenomen door gemalen. Wat rest is een pittoresk landschap en misschien wel te veel toeristen.

Aan boord van de rondvaartboot met koffie en gebak.

In Leerdam aangekomen gaan we aan boord van een rondvaartboot. Koffie en lekkere appeltaart staan al snel op tafel en we gaan een tocht over de Linge maken.

Linge is een oud-Nederlands woord voor lange. Het is overigens een hardnekkig misverstand dat de Linge de langste Nederlandse rivier is. Van de meestal aangegeven 108 km blijkt zeker 40 km uit weteringen te bestaan. De Gelderse IJssel is met 129 km duidelijk kampioen.

Wat de Linge zo boeiend maakt is het rustige vaarwater en de mooie oevers. Daardoor is de Linge ideaal voor recreatie op en aan het water.

Tijdens het varen konden we genieten van een prima lunch.

Nadat we weer aan de kade waren aangelegd, moesten we een tien minuten lopen om bij het gebouw van de glasblazerij te komen. Hier konden we het oude handwerk bewonderen met een uitgebreide uitleg over het hoe en wat.

Tenslotte werden we bij de aanpalende horeca nog verwend met een drankje naar keuze.

De terugreis liep voorspoedig. Er is weer wat geleerd, er zijn weer vriendschappen ontstaan en een ervaring is in onze herinnering geplaatst.

Met dank aan de organisatoren.

Tekst: Lex Hegie. Foto's Bob Viveen.

Glasblazers aan de slag met het oude ambacht glasblazen.

Het **Noordse** Scheppingsverhaal

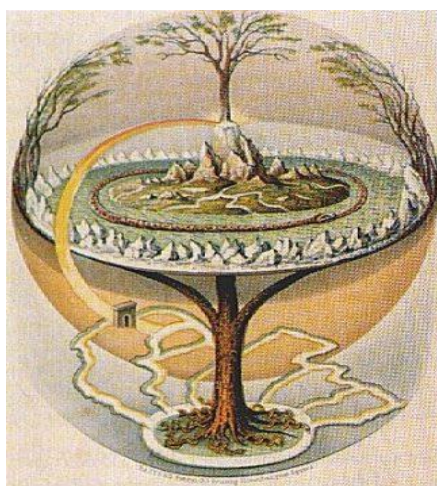
*De werldsamenhang
wordt gezien als een boom,
Yggdrasil, waarin de verschillende werelden
hun plaats hebben in ruimte en tijd.
Ooit zal ook deze samenhang verloren gaan,
maar daarna verrijst hij opnieuw
met een nieuwe wereld.*

Wereldbeeld

Voor de meeste Scandinaviërs betekende het leven in het Viking-tijdperk een vroege dood rond hun dertigste of veertigste levensjaar.

Vikingen waren duidelijk bereid enorme risico's te nemen teneinde land, rijkdom en roem te vergaren. Deze moedige en ondernemende maatschappij werd ondersteund door een wereldbeeld dat actief het mijden van risico's ontmoedigde. De wereld waarin de heidense Scandinaviërs leefden, bestond niet om een of ander doel te vervullen.

Als het al waar was dat de goden de mens hadden geschapen, dan was dat uitsluitend voor henzelf, zodat er iemand was die aan hen geofferd kon worden. Wilde een mensenleven enige betekenis hebben in deze wereld, dan moest men daar zelf voor zorgen, door iets te bereiken waardoor men herinnerd zou worden.

Yggdrasil.

Volgens de Scandinaviërs werd het middelpunt van het universum gevormd door een enorme, altijd-groene heilige es: [Yggdrasil](#). Zijn takken overdekten de gehele

hemel en ver daarboven. Zijn drie wortels houden hem staande, slechts één daarvan steunt op de wereld. Deze levensboom wordt bevolkt door allerhande magische wezens, waaronder elfen en draken.

De schepping van de wereld

Er is geen mythe die vertelt over de oorsprong van Yggdrasil of zijn uiteindelijke lot. Zijn bestaan werd als vanzelfsprekend aangenomen en misschien dacht men dat hij eeuwigdurend was. Desondanks komt Yggdrasil niet voor in de Scandinavische scheppingsmythe, waarin de kosmos geboren wordt uit de interactie van wederzijds vijandige krachten.

Een gapende leegte

In het begin van de tijd waren er maar twee werelden: het vurige Muspelheim in het zuiden en het ijzige Niflheim in het noorden. Tussen de twee werelden bevond zich de gapende leegte van Ginnungagap. Waar de hitte van Muspelheim het ijs van Niflheim ontmoette, begon het ijs te smelten en te druipen. De hitte versnelde het leven in de druppels en die namen de vorm aan van een reus, die de naam Ymir kreeg. Terwijl Ymir sliep, vormden zich uit het zweet onder zijn linker oksel een reus en een reuzin, en een van zijn benen werd de vader van een zoon op zijn andere been.

Op deze manier werd Ymir de voorvader van een ras van ijsreuzen. Terwijl het ijs bleef smelten, kwam er een koe tevoorschijn. Deze koe heette Audhumla. Audhumla voedde zich door te likken aan het zoute ijs. De vier rivieren van melk die uit haar spenen vloeiden, voedden Ymir.

Audhumla likt Búri uit het ijs.

Door het likken van Audhumla kwam nog een reus tevoorschijn, die Búri heette. Búri was groot, sterk en knap. Hij werd de vader van een zoon die Borr heette. Er wordt geen moeder genoemd, maar zij was vermoedelijk een ijsreuzin, aangezien zij destijds de enige andere aanwezige wezens waren, afgezien van Audhumla.

Borr nam Bestla, de dochter van de ijsreus Bölthorn, als zijn vrouw en samen kregen ze drie zonen: Odin, Vili en Vé, de eerste van de goden. Odin en zijn broers vermoordden Ymir en gebruikten zijn dode lichaam om het land te maken, en zijn bloed om de oceaan te maken. Toen namen de goden Ymirs schedel en plaatsten deze boven de aarde om de lucht te maken.

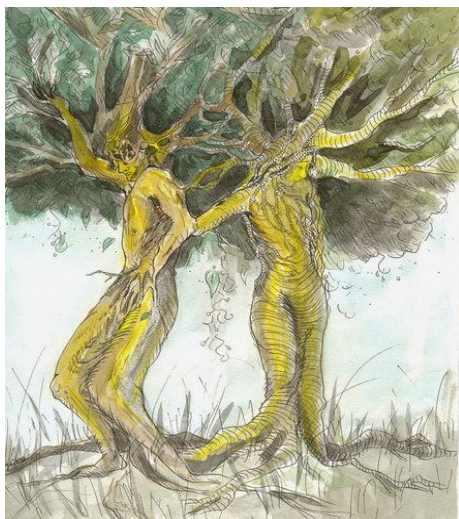
De goden vingen wat van de vonken en gesmolten sintels die van Muspelheim af waaiden en plaatsten deze in de lucht om de hemel en de aarde mee te verlichten. Toen zetten de goden de donkere reuzin Nótt ('nacht') en haar heldere en knappe zoon Dagr ('dag') in de lucht om elkaar elke vierentwintig uur rond

de wereld te volgen. De goden namen de beeldschone broer en zus, Máni ('maan') en Sól ('zon') en plaatsten hen ook in de lucht. Aan de hand van hun bewegingen konden de dagen, maanden en jaren worden geteld.

De goden schiepen de wereld als een grote cirkel. Het deel langs de randen gaven de goden aan de reuzen als thuis: Jotunheim, waar de reuzen op wraak zonnen voor de dood van Ymir.

In het midden, omringd door de oceaan, gebruikten de goden Ymirs wenkbrauwen om een fort te bouwen tegen de vijandige reuzen. Dit noemden zij Midgard; Midden-Aarde. Ten slotte gooiden de goden Ymirs hersenen in de lucht om de wolken te maken. Hiermee voltooiden ze hun recycling van Ymir.

Odin, Vili en Vé liepen langs de nieuwgevormde zeekust en vonden twee boomstammen. Hieruit schiepen de goden de eerste twee mensen.

Schepping van Ask en Embla

De man noemden ze Ask ('es') en de vrouw Embla ('iep'), en van

hen stamde het menselijk ras af. De goden gaven Ask en Embla Midgard om te wonen.

Nadat ze mensen hadden geschapen, schiepen de goden hun eigen domein Asgard, een hemelse stad hoog boven Midgard. Ze bouwden de vurige regenboogbrug Bifröst om de twee domeinen te verbinden, zodat ze hiertussen heen en weer konden gaan.

Asgard; thuis van de goden

Binnen de muren van Asgard zijn tientallen schitterende zalen en tempels waar de goden feestvieren en beraadslagen.

Vanaf de troon, in zijn met een zilveren dak bedekte zaal Valaskjálf, overziet Odin de hele schepping, en stuurt hij zijn raven Huginn en Muninn elke dag eropuit om nieuws te vergaren over de wereld. Zoals elke Vikingleider heeft Odin zijn eigen gevolg van lijfwachten, *einherjar*, die exclusief worden gekozen uit de gelederen van de dapperste krijgers die gesneuveld zijn in de strijd. De einherjar vertoeven in *Walhalla*, 'zaal voor de gevallen', een enorme zaal met 540 deuren die elk zo breed zijn dat achthonderd krijgers er zij aan zij doorheen kunnen marcheren.

Walhalla glanst van het goud, heeft speren als dakspanten en een dak gemaakt van schilden en maliënkolders. Elke ochtend marcheren de einherjar Walhalla uit om de dag door te brengen met vechten.

In de avond worden de gesneuvelden op miraculeuze wijze geheeld en keren ze allen terug naar Walhalla om daar de hele nacht te genieten van varkensvlees en mede.

De einherjar worden bediend door de Walkuren, 'zij die de gevallen uitkiezen', bovennatuurlijke vrouwen, beeldschoon, die een harnas dragen en gewapend zijn met een schild en een speer.

Odin met zijn raven.

Op Odins bevel rijden de Walkuren snel door de lucht en dalen neer op slagvelden om te beslissen wie de winnaars zijn, de krijgers te kiezen die zullen sneuvelen en de dappersten van hen mee te voeren naar Walhalla. Daar worden ze verwelkomd met bekers mede en een rumoerig gebonk op tafels door de einherjar. De einherjar verdienen Odins gastvrijheid door voor hem te strijden in Ragnarok. Dit is een groot gevecht waarvan Odin weet dat het voorbestemd is om plaats te vinden aan het einde der tijden. Hierin zullen de goden en hun onverzoenlijke vijanden, de reuzen, elkaar uitroeien met vuur en overstromingen en het hele universum vernietigen, waarna een nieuwe scheppingscyclus begint.

Samenstelling: RR

Bron: <https://historiek.net/asgard-de-schepping-volgens-de-vikingen/68887/>

Drielandenreis Senioren Regio Zeeland

van 8 tot en met 13 september

Het is maandag 8 september. Om 7.00 uur stappen vierendertig leden van Senioren Regio Zeeland in Terneuzen in de bus van Van Oeveren op weg naar Weil am Rhein voor de Drielandenreis.

Na drie stops komen wij met mooi weer rond 18.00 uur bij het hotel aan, waar een heerlijk lopend buffet op ons wacht. Wij zaten allemaal op dezelfde 4e etage en hadden prachtige kamers. Wij brachten o.a. een bezoek aan Saint-Ursanne met o.a. de Stiftkerk, das Klingende Museum met muziekautomaten, een roofvogelshow en het voeren van aapjes, het Gerardmer en wandelen door Colmar.

De laatste dag was een bezoek aan Bazel. Gedurende alle dagen wist onze chauffeur, Leendert Oose, ons veel te vertellen over de omgeving.

Na een voorspoedige terugreis wachtte ons in het Churchillhotel in Terneuzen nog een afscheidsdiner. Al met al was het een sfeervolle, gezellige reis.

Verslag: Ton Jongmans. Foto's: Van Oeveren.

Hersnspinsel

Ouder worden met muziek

In mijn verhaal over Gezond Ouder worden had ik het vooral over gezond eten, bewegen, geen luie stoel-bestaan. Maar één mogelijkheid om gezond ouder te worden heb ik niet uitvoerig behandeld. En die is “Naar Muziek Luisteren”. Ik bedoel niet de zware muziek en treurmuziek die ruim voorhanden is, maar de licht klassieke en ‘alledaagse’ muziek zoals die bij allerlei gelegenheden gespeeld wordt.

De hoempamuziek, die van de fanfare of harmonie, maar bijvoorbeeld ook die gespeeld wordt door het orkest van André Rieu en allerlei andere populaire bands of groepjes. Enkele weken geleden konden we weer genieten van het bekende concert van het Andre Rieu-orkest op het Vrijthof in Maastricht. Als je dat dan ziet en beluistert, sta je versteld van de enorme blijde reacties van het duizendkoppige of meer publiek op de muziek die dan gespeeld wordt. Hoe langzaam maar zeker dat publiek begint los te komen en uiteindelijk het Vrijthof door één grote deinende blijde massa mensen gevuld wordt. Trouwens niet alleen blijde mensen, maar ook mensen met trieste herinneringen worden door die muziek getroost en gesterkt.

Je kunt nog zo goed allerlei regels volgen om gezond ouder te worden, maar je moet je wel afvragen “Muziek, is dat iets wat je in je leven missen kunt en dan toch gezond ouder worden?”. Is het misbaar wat muziek mentaal, lichamelijk, je stemming, je houding naar anderen met je doet of heb je het hard nodig om een gezond leven te hebben en zo gezond ouder te worden? Ik heb daar in het vorige hersenspinsel al een verhaal over gedicht, maar uit eigen ervaring weet en voel ik dat je muziek, licht, klassiek, jazz of wat voor soort muziek dan ook, nodig hebt om samen met al die andere factoren gezond oud te worden. Wat doet het met je als je een fanfareorkest of harmonie ziet marcheren onder de tonen van opgewekte muziek? Of als je via radio of TV-muziek hoort uit je jeugdijaren, oude tophits, smartlappen of wellicht toch zwaardere klassieke muziek, van bijvoorbeeld Bach of Mozart? Ja ook “zwaardere” muziek kan mensen moed geven om gezond ouder te worden. Ook een klassieke opera of de Mattheus Passie of kerkmuziek kan een mens moed en troost geven in moeilijke tijden.

Muziek, ik heb er niet in gestudeerd, ik heb er absoluut geen verstand van hoe ik een notenbalk moet lezen, maar het feit dat ik als jonge jongen nog in twee jongenskoren, van Theo Luijsterburg en Wim de Kort, heb gezongen, blijft mij altijd bij en ik heb er mooie herinneringen aan. Deze koren hebben nooit het niveau gehaald van de latere Koorschool, maar toch heel wat mensen troost gegeven in die moeilijke jaren na de oorlog.

En nu ik zelf ondervonden heb dat muziek je helpt om je ouderdom vorm te geven, ben ik dankbaar dat ik dan toch een ietsiepietsie muzikaal aangelegd ben. Dat muziek een mens kracht kan geven om zijn of haar leven te leven zoals ze het ondervinden. Dat je met de mensen om je heen dankzij muziek een gezonde en waardevolle ‘oude dag’ kunt hebben. Dat je mede dankzij muziek, of dat nu lichte of zware muziek is, op een zinvolle en gezonde manier het ‘klimmen der jaren’ kunt en mag beleven.

Wat ik hierboven geschreven heb, kan ik samenvatten met wat Billy Joel over muziek gezegd heeft: Ik denk dat muziek op zichzelf genezend is. Het is een emotionele expressie van de menselijke geest. Het is iets waar we allemaal door geraakt worden. Het maakt niet uit van welke cultuur we zijn, iedereen houdt van muziek.

*I think music in itself is healing.
It's an explosive expression of humanity.
It's something we are all touched by.
No matter what culture we're from,
everyone loves music.*

Billy Joel

Ik wens u nog heel veel muzikale genoegens.

Augustinus

Een dagje naar het Waasland

Vrijdagmorgen 19 september vertrok Senioren Vogelwaard met een bomvolle bus (52 personen), alleen de wc was nog vrij, naar fort Liefkenshoek (<https://www.gemeentebkz.be/toerisme/fortliefkenshoek>). Kort voor vertrek waren er nog 3 extra aanmeldingen, die de bus echt volmaakten.

Net vertrokken kregen we te horen dat de Waterbus, die wij hadden ingepland, die dag niet zou varen. Daarom werd de busrit naar Liefkenshoek benut om de gidsen iets vroeger te laten komen en ook hun rondleiding iets korter te maken.

Fort Liefkenshoek is afgelopen jaren prachtig geres-
taureerd en de verhalen van de 2 gidsen gaven een
mooi beeld van wat er zich in deze regio had afge-
speeld de laatste eeuwen.

Maar ondanks dat we in de brasserie de 3-gangen
warme lunch wat eerder begonnen, waren we toch
te laat om de Waterbus (www.dewaterbus.be) een
half uur eerder dan de geplande te nemen.

Aangezien een vaartochtje met de Waterbus een
belangrijk onderdeel was van het dagje uit werd
door het bestuur snel geschakeld en werd het
programma aangepast en omgegooid.

In plaats van met de Waterbus gingen we met de
gewone autobus richting het culturele centrum Ter
Vesten in Beveren. Daar stonden de tafels gedekt
voor koffie/thee met een heerlijk stuk appeltaart met
slagroom. Hierna was er nog even tijd om het
ernaast gelegen kasteel Cortenwalle te bekijken
(<https://www.waasland.be/kasteel-cortewalle>). Ook
de daar gelegen parktuinen waren zeer de moeite
waard. Eigenlijk kwamen we tijd te kort want de bus
stond weer klaar om ons naar het opstappunt van de
Waterbus te brengen in Kruibeke, een kwartiertje
rijden. Daar waren we net op tijd om op te stappen.
In plaats van de geplande vaartocht van 45 minuten
was de vaartocht van Kruibeke naar Sint Anna
linkeroever met 27 minuten ook erg fraai.

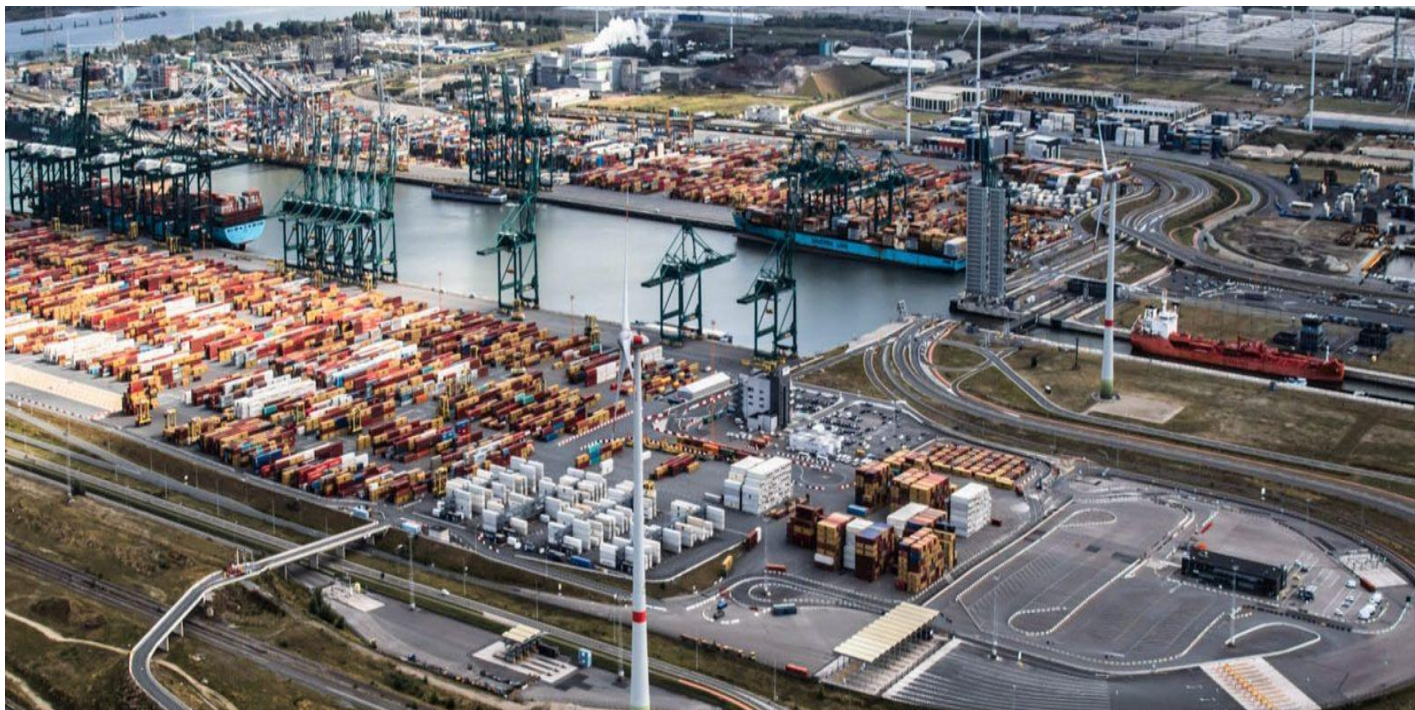
We mochten genieten van de fraaie skyline van
Antwerpen met oa de Kathedraal, KBC-toren, mu-
seum MAS en Havengebouw.

De bus was ondertussen naar de plaats gereden waar
wij ontscheepten.

Ondanks alle omzettingen in het voorziene pro-
gramma en wat tegenslag met de bus waren alle
deelnemers zeer tevreden over hun dagje uit. Zo'n
dagtrip gaan we 2x per jaar doen met als uitgangspunt
een maximale reistijd van 1,5 uur. Toch mooi
dat wij hier wonen met prachtige steden binnen die
straal. Het kan niet anders dat dat dit zal leiden tot
meerdere of grotere bussen 😊

Daarnaast gaan we dinsdag 25 november met de
MuseumPlusBus van de Vriendenloterij naar het
Kunstmuseum in Den Haag. Met de vele reislustige
leden die wij hebben zal dat ook wel weer snel
volgeboekt zijn. En als bestuur moeten we daar
weinig anders aan regelen dan een heerlijke lunch.

Tekst en foto's: Ron de Kort.

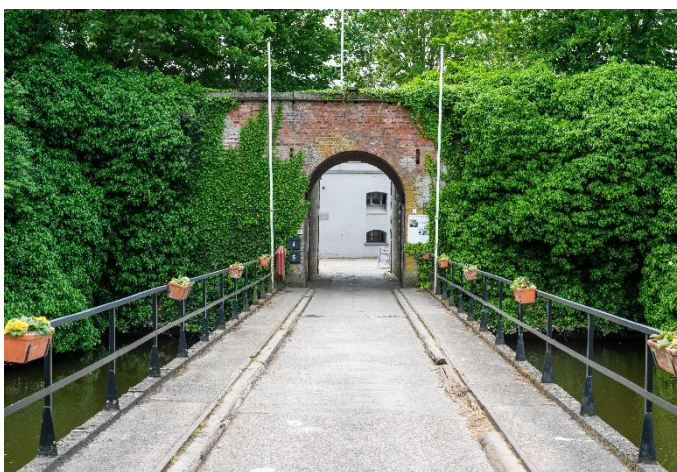
Fort Liefkenshoek en Antwerpenhaven

Najaarsreis Senioren 's-Heerenhoek

De flyer en de mail waren amper de deur uit en in no time zat de bestelde bus van 50 met een wachtlijst volledig vol. Geen probleem zei Rianne Voet van AMZ dan wordt het een bus van 60 en die zat snel vol met eveneens een wachtlijst.

Bij het begin van de rit vertelde organisator Kees Rentmeester, dat hij op het idee van deze reis gekomen was door een VIP-reis die AMZ om de twee jaar organiseert.

De VIP-reis is bedoeld voor verenigingen die regelmatig gebruik maken van de diensten van AMZ. Een hele dag verrast worden met eten en drinken en accommodaties aandoen die voor ons interessant kunnen zijn.

Ingang Fort Liefkenshoek

Een deel van het fort is in een halve cirkel gebouwd.

Een middag en avondprogramma. De eerste stop was bij Fort Liefkenshoek. Een fort gebouwd in 1579, is bedoeld om de stad Antwerpen te beschermen tegen de Spaanse troepen. Het fort ligt in een stukje groen verscholen te midden van het industrieel landschap.

We werden onthaald met koffie en een heerlijke Brusselse wafel met slagroom. Op de terugweg zouden we er een versnapering nemen maar door een gigantische file in het havengebied was dat niet mogelijk. Bij de eerste stop kwam ook onze gids Silvester van Toerismecentrum Beveren aan boord. Zij verzorgde de 2 uur durende rondleiding door de Waaslandhaven, een gedeelte van de Haven van Antwerpen.

De Waaslandhaven ligt vol met containerschepen.

Wie denkt dat het saai zou zijn heeft het mis. Een bedrijvigheid van allerlei fabrieken waaronder de Katoen Natie. De Katoen Natie verwerkt niet alleen katoen maar ook ontelbaar andere producten. We mochten met de bus over het terrein van de kantoren. Het bedrijf is van de familie Huts en de directeur is bezeten van kunst. Een stukje van de kunst bevindt zich ook op het terrein.

Duizenden containers. De kleur bepaalt de afkomst. Staan containers tegen elkaar dan zijn ze vol. Zijn ze leeg dan zit er ruimte tussen.

Doel is nu een bijna verlaten en triest uitziend dorp.

Zo kwamen we ook langs een fabriek waar vliegtuigbanden tot 10 keer toe gerecycled kunnen worden. Half de rit een korte stop waar je een mooi beeld had over de havenactiviteiten.

Vaak gehoord over het dorp Doel. Volledig ingesloten tussen de industrie. Door een ontmoedigingsbeleid van de overheid vertrokken veel gezinnen. Een kleine kerk bleef en nu is besloten de inwoners met rust te laten en er zelfs meer activiteiten toe te laten. Bijzonder te weten dat er zelfs een klooster heeft gestaan.

Een gezellig samenzijn in Family Axel.

Helaas kwamen we op de terugweg in een grote file terecht waardoor we een tweede bezoek aan het Fort voor een versnapering moesten cancelen en rechtstreeks naar het diner in Family Axel gingen. Het was er weer een sfeervolle, goede bediening en vooral heerlijk eten.

In de bus dankte onze voorzitter Lau Traas, die gelukkig weer mee kon. Ook bedankte hij onze jonge buschauffeuse Else-Marie met een envelopje. Zij werd door alle passagiers geprezen over stuurkunst van een splinternieuwe bus die nog maar 7000 km. had gereden.

Tekst: Kees Rentmeester.

Foto's, Haven Antwerpen, Shutterstock en Margaret Rentmeester.

Senioren Eropuit!

Expositie 'Wilhelmus – Valerius, Veere en het Volkslied',
Museum Veere, t/m 31 december 2025

In welk jaargetijde dan ook, een 'dagje Veere' is altijd fantastisch om te doen. Er is nu een extra reden om het stadje te bezoeken: een expositie (met veel geluid!) over Valerius en het Wilhelmus. Ook geschikt voor regenachtige dagen, want dan kunt u gelijk het hele museum goed bekijken.

Museum Veere bestaat sinds 2015 uit twee locaties die de geschiedenis van Veere laten zien: de historische Schotse Huizen aan de Kaai en het monumentale Stadhuis aan de Markt. Met één ticket komt u in beide locaties binnen.

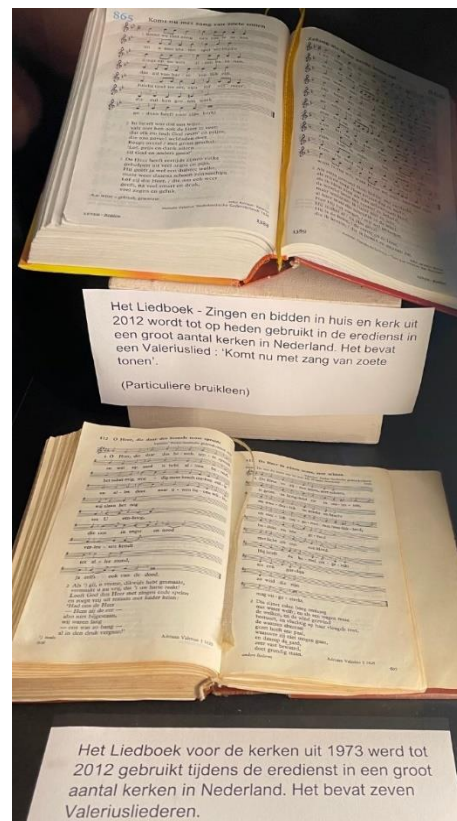
De Valerius-expositie vinden we in het Stadhuis, waar Valerius zelf ooit werkte. Meer over Valerius en zijn beeld van Mari Andriessen,

dat vlakbij in Veere staat, vindt u op pag. 20 van dit E-magazine. In de expositie, die een bescheiden, maar prachtige ruimte inneemt, is vooral veel te lezen, op grote borden en banieren. Tussen al deze informatie door kunt u het beste ter afwisseling uw oor te luisteren leggen bij de zes muziekzuilen en zelf proberen te ontdekken wat u hoort.

Het carillon van Veere, dat ook Valerius ten gehore brengt.

En over luisteren en horen gesproken! Achter het Stadhuis staat een toren met een zeldzaam en eeuwenoud klokkenspel.

In de liedboeken die in verschillende kerkgenootschappen gebruikt worden, is de inbreng van Valerius teruggebracht van acht liederen (1973) naar één lied (2012): 'Komt nu met zang van zoete tonen'.

De grootste klok, die elk half uur laat horen hoe laat het is, is uit Valerius' tijd. Het carillon uit 1735 is een ander karakteristiek geluid dat echt bij Veere hoort. Kunt u in de open lucht koffiedrinken of lunchen, dan is de kans heel groot dat u van dit carillon een prachtig tinkelende Valeriusmelodie hoort, bijvoorbeeld 'Merck toch hoe sterk'.

Tekst en foto's: Arend van der Wel.

van oeveren reizen

50-PLUS BUSPROGRAMMA

Boek nu zorgeloos uw vakantie

- ✓ Inclusief alle entreegelden
- ✓ Inclusief kofferservice
- ✓ AED en gratis wifi
- ✓ Zeer luxe touringcars
- ✓ Binnen onze regio wordt u thuis opgehaald

Van Oeveren Reizen Zierikzee — 0111- 414348 of www.vanoeveren.nl